

بحران در امریکای لاتین*

مترجم: ع. ضرغامی

آمریکای لاتین دست کم این برتری قاطع را بر مناطق دیگر جهان دارد که شاید زیان دیده ترین منطقه در بحران کوسی (= بحران اقتصادی و بحران بدهیها م. م.) باشد. در پایان سال ۱۹۸۲، فکر می کردیم که آن سال در تاریخ اقتصادی اخیر ما به عنوان بدترین سال ثبت می شود. اما اشتباه کردیم؛ سال ۱۹۸۳ بدتر خواهد بود. گفته می شود ۳۲۰ میلیارد دلار بدهی در حال رسیدن به ۱۰۰۰ دلار بدهی سرانه است. امسال ۲۴۰ صادرات ما به پرداخت بهره بدهی اساحت شده مان نخصیص خواهد یافت؛ و امسال ما صادر کنندهٔ حالص سرمایه به مبلغ ۱۵ تا ۲۰ میلیارد دلار می شویم. پیش بینی می کنیم که مجبور خواهیم بود برای چند سال آینده با این نوع رهن زندگی کنیم.

اثرات این وضع به خوبی شناخته شده است: سال قبل (۱۹۸۲)، تولید ناخالص داخلی در چند کشور کاهش یافت: ۱۵٪ در شیلی، ۱۰٪ در اروگوئه، ۶٪ در آرژانتین و غیره. البته زیانهای اجتماعی هم مطرح است، برخی کشورها ارقام بیکاری ۲۵ تا ۳۰٪ دارند. ما به مرزهای پایان شکیبایی سیاسی و اجتماعی نزدیک می شویم.

دو سؤال باید پرسیده شود: چه اتفاق افتاد؟ و چه می توانیم بکنیم؟
وقتی واقعیتها را تحلیل کنیم که چگونه این وضعیت پیش آمد، سه عامل اساسی را می یابیم:
(۱) - سیاستهای داخلی نامناسب؛ (۲) - عوامل خارجی نظیر تنزل شرایط تجارت، افزایش نرخ بهره و انقباض جریان سرمایه خصوصی؛ و (۳) - مسائلی در نظام پولی بین المللی.

اما اینکه چه باید کرد، اول باید توجه نمود که کشورهای آمریکای لاتین، در هماهنگی با تلاشهای خلاقانه صندوق بین المللی پول برای حفظ جریان پول از بخش خصوصی اقدامات تعدیلی جدی را در پیش گرفته اند، و فرصتهای هم وجود دارد که وقتی بهبود اقتصادی جهانی فرارسد مسائل به خودی خود حل خواهند شد. ما چقدر می توانیم برای مزایای بهبود اقتصادی صبر کنیم؟ افزایش دائمی نرخ بهره چه می شود؟ آیا در شرایطی که هر کشوری نصیحت می شود بیشتر صادر و کمتر وارد کند بهبود اقتصادی

* Enrique Iglesias. "Crisis in Latin America." *Development: Seeds of changes*. 1984:1. P.33.

انریکو ایگلسیاس، دبیر اجرایی کمیسیون اقتصادی برای آمریکای لاتین است.

می‌تواند آغاز شود؟ و آیا روند تعدیل کنونی با تحمیل هزینه‌های بیشتر و بیشتر برای تقسیط دوباره بدهیها بار زیاده از حدی بردوش بدهکاران نمی‌گذارد؟ و سرانجام، آیا ما می‌توانیم انتظار یک تغییر واقعی در سیاستهای بازرگانی را که پیش شرط حل مشکلات بدهی ماست، داشته باشیم؟

در آمریکای لاتین علاقه جدیدی به بحث دسته‌جمعی در باره این موضوعها وجود دارد. رؤسای کشورها در نظر دارند با یکدیگر ملاقات نمایند تا درباره دو موضوع کار کنند: برای بهبود وضعیت کنونی چه نوع راه‌حل مسئولانه‌ای را می‌توانیم از جامعه بین‌المللی بخواهیم؟ و به عنوان یک منطقه چه می‌توانیم بکنیم؟ شاید این یک نتیجه مثبت بحران کنونی باشد - اعترافی جدید که همکاری منطقه‌ای در آمریکای لاتین چیزی است که باید تشویق شود و توسعه یابد.

